

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Hirdetések és nyilvántartások... Budapest IV. hímző-utca és kalap-utca sarkán 1. sz.

Szerkesztő- és kiadó-hivatal: Budapest IV. hímző-utca és kalap-utca sarkán 1. sz.

Hegyen völgyön dinom-dánom.

„És fog folyni a bor és a pálinka.“ Ezeket a szavakat mondta Tisza Kálmán, az utóélettel telt, mielőtt az országgyűlés berekesztett. És ime lőn, hogy foly a bor és a pálinka. Nagy épülésére a tisztelt választóknak, és még nagyobb épülésére a tisztelt kormányának. Csak hogy míg a kormányelnök birt aival a nem irányuló bátorsággal — vagy minnek is nevezük — hogy a függetlenségi párt részére jóslta meg az etetés és itatást, az alatt épen az ő hívei azok, a kik a földi nyakig fűrészik ezt a különben nyakig adós országot, mintha tétel is be akarnák bizonyítani, hogy milyen jövedvő adakozó ez az ő mesterük. És Magyarország valóban mintha kiesérelt volna. Eddig nem akart szólni a panasz. Mindenki a nyomorról panaszkodott. Most pedig egyszerre kiütött a boldog világ. Hegyen völgyön dinom-dánom, erdőn mezőn lakodalom. Tejjel mézzel folyó Kánánán lett ez a föld, mintha nem is ugyanaz lenne, melynek egyes részeiben csak tavaly is az éhgyász uralkodott. Csupa bőség minden felé, mintha csak most akarnák bebizonyítani, mennyire alaptalan a vád, hogy ez a kormány a tönkrevetés szélére juttatta az országot.

Akkor megkínálták a választót a pénzzel, markába nyomták az ötös vagy tízes bankót, most pedig csak egy pléh darabot nyomnak a markába. Arról aztán nem tehet senki, hogy a koresmárosok ezeket a pléhdarabokat készpénz gyanánt veszik s ellátják a választót mindenféle földi jóval. Mint a hogy ezt a módot egy fővárosi kerületben is igen virágzó fokra emelte a tisztelt kormányjelölt. A törvény eltűnt az etetés és itatással való koreskedést, hát ő sem nem étetnek sem nem itatnak, hanem rendeznek „ingyen vacsorákat“. S annyi szemérmelenséggel tessék ezt, hogy még nyomtatott meghívókat is becsátanak széjjel ezen vacsorákhoz.

Szó sincs róla, a törvény pompásan ki van kerülve. Nem titkóznak belé sehol. Mert a törvény nem tilthatja el senkinek, hogy krajczárjával mérje a bort. A törvény nem szól arról sehol, hogy a koresmárosok ki ne lehessen bérteni. Valamint nem szól arról sem, hogy pléhdarabokat ne lehessen adni valakinek, s hogy más valaki ugyane pléhdarabokat pénz és fizetési eszköz gyanánt fogadjon el. Be van tiltva a törvény paragrafus. Hanem hát az igazság? a tisztesség? a becsület? Avval édes magyarom nem törődik senki! A kormány első és mindenekelőtt szorgos feladata, hogy meg tudjon élni. Ezen fontos feladat mellett nem törődhetik aival a mételeyező hatással, melyet példája a törvény nemisztelelésben okoz. Magyarországon a törvényisztelest úgy is régen alásta már Tisza Kálmán, hogy megmaradjon-e belőle a hátralevő kicsi czafran, vagy elveszzen az egész, avval ki törődnek ma már. A fő, hogy megeljen a kormány, és hogy elővezék a jelöltekkel a hajó, a büntető törvénykönyv Scylla és Charibidai között. Csak egy paraszt hajszál, hogy ne érintse a paragrafust — de megse érintse — és meg van nyerve minden.

A kormánynak Magyarországon annyi alkalma van biztosítani a többséget, hogy tisztességes, kevésbé tisztességes és épen nem tisztességes eszközök egész nagy tárházában válogathat. A minthogy nem is volt még eset tizenegyet estendő parlamenti életünkben, hogy kormány parlamenti módon lezavartatás következtében bukott volna meg. Persze hogy az eszközök kevésbé tisztességes sorozatát el is mentek mindig. Felhasználták a mézes-mázos ígéretek egész özőnét, melyeket a választás napja után siettek mennél előbb elfelejteni. Emlegettek helyi érdeket, melyek vajmi ritkán vételek az utáni tekintetbe. Igérték — ha nem is földosztogatást, hát, a mi attól nem sokban különbözik vasutat, törvényszéket, telekkönyvet s más ilyeneket. A hol az igények szerényebbek voltak, hát egy kis posta- vagy távirádlomást. Aztán működtek a főispánokat, s a hivatalos pressió mindenféle nemét. De a pénzt, a presztitűsi módok ezen legcsemetesebb eszközeit, sohasem hozták oly kedvvel a piacra, mint tessék most. Soha oly nyilat, oly elkeseredetten, oly gőgösös ragaszkodással az életért nem küzdöttek még, mint tessék ez idő szerint. Ebből megítélheti már mindenki, hogy

számát, hogy a radikálisok és monarchisták között netán létrejövő egyesülés meg ne bukassa a köztársasági kormányt. Az ország sokkal kevésbé igazolt, mikép azt a párisi politikuskok esetlél; az ország elégedett, mert haladást előmozdító reformokat lát, mert látja a béké megőrzését, mely erősbíti Franciaországot. Nem oly könnyű Franciaországot a térszóról letéríteni! Ferry ezután dicső hangoz emlékezik meg Grévy elnököt, ki a bölcses bölcsesnek nevez. Ezen elvek segélyével fogják a köztársasági kormányozni, melynek szükség van az összes pártok egyesülésére és Grévy szíldr jellemére, de különösen annak bölcs országjárására! A beszéd végén „Eljen Grévy!“ kiáltások és tetszésnyilvánítások hangzottak föl.

Budapest, június 20.

A mint Bécsből jelentik, a közös hadügy-ministerium kelésben már folyamatban vannak a szükséges előmunkálatok, hogy a jövő évi közös hadügyi előirányzat megállapíthatassék. Mielőtt a magyar országgyűlés megakadna és a felirati vita belesz fejeződjön, a mi valószínűleg október 15-20-ika körül fog bekövetkezni, a delegációk Bécsben össze fognak ülni. — Október közepén az osztrák birodalmi tanács is megkezdheti üléseit, minthogy a delegációkkal egyidejűleg ülésezhet. A delegáció ülészeke az idén valószínűleg aránylag rövid lesz.

Budapest, június 20.

A horvát tartománygyűlés maróvíd ülészeke összeült. Ez ülészeke feladata lesz a választási törvény módosítása. A fumei kérdést is a horvát ellenzék bizonyára szövegére fogja hozni. Az ülészeke végzetése a tartománygyűlés, melynek mandátuma a nyáron lejár, fel fog szolgáltatni.

Budapest, június 20.

A zágrábi „Obzor“ megtámadja a horvát kormányt, hogy a Fiuméba f. hó 18-ára kitűzött horvát nemzeti párti gyűlést — elhalasztotta e hó 23-ára s annak helyéül Delnietz (szintén Fiume megyében) rendelt. Egyes horvátországi helységekben legújában ismét petíciómániá kezűdtek a Fiuménak Horvátországhoz való csatoltatása mellett az illető alapszervezetek azonban kormányrendelet folytán beletiltották a gyűléseket. Vrbovecben azonban — az Obz. szerint — úgy fogtak ki a hatóság, hogy a gyűlést berekesztvén, az összes jelenlévők gyűlésen kívül határozatát el a Fiume ügyében teendő lépéseket; s nevezet lap most már azt ajánlja a többi községeknek, hogy Vrbovec példáját kövessék.

Budapest, június 20.

Péterváron ismét az aknafelfedezések és nihilista büntények vannak napirenden. A Katalin-esatorna köhida alatt talált két új aknafel fedezést a következő további részleteket jelentik: Három folyamrendőri katona, midőn a Katalin-esatornában nem rég talált aknafel fedezést kereste, a munkák közben egyszerre két új aknafel fedezést, gyűjtő kamarával és vezetékekkel ellátva. Az aknafel fedezések párnákban állott s nitroglycerinbe itatott

Budapest, június 20.

számba se vesznek! Tudod milyen manna, mindig szerény, ijedős; ugyancsak megillotta Fannynek, hogy elmondja, kisedőnek vagyunk, mert atyánk szemében is, igen, abban a merve, macacs és szelíd nézésben is — mindenütt megtalálom azt az érzékenységet, melyet a pénzvagy okoz — látam, létezik.

Budapest, június 20.

A házai különben is borzasztók, összezsúfoltak, szomorúak, kilitás nélkül, bőven elásva mindenféle kellemetlenséggel, a mit nem szabad nem tudni, mert a szomszéd házból megmondják. Így hát csak megmaradunk karavánserájunkban, a „Dauphinéi Alpok“ban, melynek számtalan ablakredőnyei a forro napon sűtkéreznek a vörös téglafalban, egy még fiatal angol park közepében, melyben van sűrű, utvesztő, porondos fasor, csupa olyan kedvezmény, melyet a helység östhat másik vendéglője — La Chevette, La Laita, Le Bréda, La Plante — is nyújt. Ezek a savoyard nevű vendéglők mind dühös versenyszemben vannak egymással, szemmel tartják, lesik egymást a kőfalakon keresztül, s vetélkedve csapnak zajt harangjaikkal, zongora-kalapálsaikkal, ostoportogatósaikkal, sustorgó tűzijátékaikkal, ablakait nyitogatásával, hogy az eleveség, kacaj, ének, tüzec az az mondatosa a szemközti való utasokkal.

Budapest, június 20.

Milyen jól mulatnak ott! Milyen sok vendégök lehet! De kivált a fűrdő-ügyben folyik a leghesebb viadal a versenygő fogadók közt, még pedig az azon érkezőkkel névsora körül, melyet a kis lap pontossan közöl később hetenkint.

Budapest, június 20.

Mily iríg düh fogja el a Laitát, a Plantát, ha például azt látják, hogy: „Az anhalti herceg és hercegné, kíséretökkel... a Dauphinéi Alpokban.“ E lesújtó sor előtt elcsápad minden. Hogyan vágnak vissza? S gondolkoznak, török a fejüket; ha van a neved előtt egy de, vagy valami czim, hirdetik, kürtölik. A Chevette már harmadszor találja föl, különböző mártásban, ugyanazt az erdőfelügyelőt, marquisnak, a Szent-Móricz és a Szent-Lázár rendek lovagjának. De a Dauphinéi Alpok mégis előnyben vannak, pedig minket

Budapest, június 20.

De ez a szép kilitás, nem igen tart bennünket otthon. Este, ott van a nagy társaságom, napl a parkban járjak az ember a kura kedvéért, mely hozzájárulva ehhez az annyira túlerőlt és annyira őrült életmódhoz, egészen lekötöti és elfoglalja az embert. A mulatságos idő csak déli ebéd után van, mikor az apró szatizlaknál kávéhoz ülnek a csoportok, a nagy hársak alatt, melyek a kert bejárásánál vannak. Ilyenkor érkeznek és utaznak el a vendégek; a koci körül, mely elviszi őket, bucsúvétel, köszöntés folyik, a vendégek emberei stírgyölköznek, szemökben azzal a hirs savoyard csillogással. Őlelkünk az ember olyanok, akiket alig ismer, kendők lobognak, löszerszám csörög, s a megrakott, ingó-bingó kocsi elretök a domboldal keskeny utain, elvive azokat a nevetek, azokat az arczokat, a melyek egy pillanattal részékepezték a közös életnek, azokat a tegnap még ismeretlen, holnap már elefedett emberéket.

Budapest, június 20.

Mások érkeznek, telepsznek meg helyökben. Azt hiszem, ilyenek kell lenni a nagy tengeri hajók egyhangúságának, a hol minden állomáson változnak az arczok. Engem ez a mozgalmasság mulaszt; de szegény mamánk egyre szomorú, toprénekdő, árny mosolygóni iparkodik, mikor ránezek, amily ember vezet azokat táborát látott ő abban az esztendőben, a midőn haldoklóját állomásmérő-állomásra kísérte, le a rónára, föl a hegyre, a tengerparti fenyők alá, a mindannyiszor megcsal reményével, az örökös önmegadással, melylyel martírómásként tetézn kellett. Az a Jarras igazán megkímélhetné volna fájalmának e fölújítástól; mert hiszen én nem vagyok beteg, nem is köhögök már, s enuf rekedtségemet leszámítva, a melytől úgy rákacokolt, mint a kenetlen szekér, sohasem éreztem magamat ilyen jól. Pokoli érágyam van, képzeld, az a rettenetes átvág, a mely nem várhat. Tegnap, egy harmincz órával ezelőtt, melynek az ételora különb volt egy kínai abéczenél is, látom, hogy egy asszony a háza előtt szamóczát tisztogát. Nyomban szörnyű elötnökem támadt. Két csuporral ettem meg, kedvesem, két csuporral abból az úde, husos szamóczából, „a vidék gyümölcséből“, mint szatzi pinzérünk mondja. Ez aztán gromor!

NUMA ROUMESTAN.

REGÉNY. *) Írta: ALPHONSE DAUDET. Fordította: FÁI I. BELA. TIZENEGYEDIK FEJEZET. 28. Fűrdőn. (Folytatás.)

Néha, mikor innen kijövünk nagy körülölvél tértünk vissza a vendéglőbe, a kórnyéken keresztül. Mama, kit szörnyen társzat a vendéglői élet zaja, s különösen attól fél, hogy sokat társzolok a szalomban, arra gondolt, hogy kibérel egy kis polgárházat Arvillardban, a hol nincs ebben hiány. Mindenkapuban minden emeleten láthatni a hirdető táblácskákat, a mint az ablakok világos színi, hivogató függönyei közt a virágcserepeken himbálóznak. Igazán azt kérdehetné magát az ember, hogy hova lesznek a lakosok a fűrdő-ivad alatt? Falakban táboroznak-e a kórnyégek hegyeken, vagy tán a vendéglőkben laknak, a kórnyéban ötven frankért? Úsdánám, mert szörnyen kapzsának találom azt a delejt, a mely a szemökben van, mikor a fűrdővendégre nézek — valami, a mi rád csillog és beléd akaszodik. S ezt a csillogó valamit, a hirtelen villámot, a mely kis golyvássomnak a homlokán fölteszik, mintha viszénye volna fehér-pénzének, megtalálom mindent. Az izgó-mozgó kis doktor pápaszemében, a ki minden reggel „megasztult“, a mézes-mázos jó asszonyosságok szemében, a kik meghívják azt embert, hogy látogassa meg a házatok, kényelmes kis kertjüket, a mely vizes gődrökkel van tele, és földszinti konyhájakat, mely a harmadik emeleti lakáshoz tartozik; a kurt-zubbonyos, hosszú

számba se vesznek! Tudod milyen manna, mindig szerény, ijedős; ugyancsak megillotta Fannynek, hogy elmondja, kisedőnek vagyunk, mert atyánk szemében is, igen, abban a merve, macacs és szelíd nézésben is — mindenütt megtalálom azt az érzékenységet, melyet a pénzvagy okoz — látam, létezik.

De ez a szép kilitás, nem igen tart bennünket otthon. Este, ott van a nagy társaságom, napl a parkban járjak az ember a kura kedvéért, mely hozzájárulva ehhez az annyira túlerőlt és annyira őrült életmódhoz, egészen lekötöti és elfoglalja az embert. A mulatságos idő csak déli ebéd után van, mikor az apró szatizlaknál kávéhoz ülnek a csoportok, a nagy hársak alatt, melyek a kert bejárásánál vannak. Ilyenkor érkeznek és utaznak el a vendégek; a koci körül, mely elviszi őket, bucsúvétel, köszöntés folyik, a vendégek emberei stírgyölköznek, szemökben azzal a hirs savoyard csillogással. Őlelkünk az ember olyanok, akiket alig ismer, kendők lobognak, löszerszám csörög, s a megrakott, ingó-bingó kocsi elretök a domboldal keskeny utain, elvive azokat a nevetek, azokat az arczokat, a melyek egy pillanattal részékepezték a közös életnek, azokat a tegnap még ismeretlen, holnap már elefedett emberéket.

Mások érkeznek, telepsznek meg helyökben. Azt hiszem, ilyenek kell lenni a nagy tengeri hajók egyhangúságának, a hol minden állomáson változnak az arczok. Engem ez a mozgalmasság mulaszt; de szegény mamánk egyre szomorú, toprénekdő, árny mosolygóni iparkodik, mikor ránezek, amily ember vezet azokat táborát látott ő abban az esztendőben, a midőn haldoklóját állomásmérő-állomásra kísérte, le a rónára, föl a hegyre, a tengerparti fenyők alá, a mindannyiszor megcsal reményével, az örökös önmegadással, melylyel martírómásként tetézn kellett. Az a Jarras igazán megkímélhetné volna fájalmának e fölújítástól; mert hiszen én nem vagyok beteg, nem is köhögök már, s enuf rekedtségemet leszámítva, a melytől úgy rákacokolt, mint a kenetlen szekér, sohasem éreztem magamat ilyen jól. Pokoli érágyam van, képzeld, az a rettenetes átvág, a mely nem várhat. Tegnap, egy harmincz órával ezelőtt, melynek az ételora különb volt egy kínai abéczenél is, látom, hogy egy asszony a háza előtt szamóczát tisztogát. Nyomban szörnyű elötnökem támadt. Két csuporral ettem meg, kedvesem, két csuporral abból az úde, husos szamóczából, „a vidék gyümölcséből“, mint szatzi pinzérünk mondja. Ez aztán gromor!

számba se vesznek! Tudod milyen manna, mindig szerény, ijedős; ugyancsak megillotta Fannynek, hogy elmondja, kisedőnek vagyunk, mert atyánk szemében is, igen, abban a merve, macacs és szelíd nézésben is — mindenütt megtalálom azt az érzékenységet, melyet a pénzvagy okoz — látam, létezik.

*) Utánnamás tilos. Más nyelvekre való fordítás ügyében felvilágosítást ad Th. Michéalis ur, Paris, Rue de Valenciennes 46, 47.

